A° 1847. N° 33.

ARNHEMSCHE COURANT.

De prijs dezer Courant, die geregeld driemaal 's weeks wordt uitgegeven, en welke den Dingsdag, Woensdag, Donderdag, Zaturdag en Zondag is f 5 in de drie maanden.

ZONDAG 14 MAART.

De prijs der Advertentiën is, van een tot 10 regels, f 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.

De Kamer en de minister van binnenlandsche zaken over de intrekking der zeven-kinderen-wet.

De intrekking der zeven-kinderen-wet van nivôse heeft weder eenige nieuwe staaltjes van Nederlandschen zin aan het licht gebragt, welke met regt elks verbazing moeten wekken; eenige leden der Kamer, blijkens het rapport harer commissie, en de heer VAN RANDWIJCK hebben daarin onderling gewedijverd.

Eenige leden der Kamer wilden eene authentieke uitlegging der Fransche wet geven, en wel, dat zij sedert 1815 geene verbindende kracht had. Eene wet uitleggen is haren zin verklaren, haren inhoud voor ons duidelijk maken; het is dus zelfs dier Nederlandsche beginsels, welke voor iedereen onmiskenbaar blijven, dat eene verklaring, dat de wet niet meer bestaat, eene uitlegging der wet kan heeten; dit is niet den zin der woorden mededeelen, maar verbieden wat de woorden bevelen. Waarom zou de wet niet verbindende wezen? dewijl zij niet is toegepast? Wij wisten, dat de regten uit overeenkomsten [illegible] de schuldeischers, die gedurende zekeren tijd niet doet gelden, — maar waar is de regtsregel, welke het verbindende der wet van hare toepassing afhankelijk doet zijn? Wanneer de ingezetenen den bij de wet bepaalden tijd tot het inroepen der verpligting, welke de staat op zich nam, hebben doen voorbijgaan, verliezen zij hun regt; maar de wet blijft bestaan. Hare verbindende kracht is van hare toepassing geheel onafhankelijk.

[illegible] afschaffing, hoewel in een anderen vorm, is, en slechts dienen moet, om zich van regtmatige verpligtingen te ontslaan, heeft de minister van binnenlandsche zaken in zijn antwoord aan de rapporteurs een ander beginsel in Nederlandschen zin [illegible] welke hij onder de opvoeding van den heer VAN HALL gemaakt heeft. Met groote levendigheid heeft de heer VAN RANDWIJCK de leer verdedigd, dat den wetgever alles geoorloofd is, dat deze geen anderen regtsregel kent dan zijne willekeur, dat hij gerust op verkregene regten inbreuk maken, zich van de heiligste verpligtingen ontslaan mag, door te zeggen, dat hij ze niet erkennen wil. Arme Nederlanders, welke aldus aan willekeur en gril zijt overgelaten, welke minachting uwer regten als volkomen geoorloofd hoort aanprijzen door den man, aan welke uw geluk en uwe toekomst voor een groot gedeelte toevertrouwd is. Tot hiertoe meende men, dat er een hooger regt was, waaraan alles moest onderworpen zijn en waarvan de wet slechts de uitdrukking behoorde te wezen: bij den heer VAN RANDWIJCK is het: *nous autres savans avons changé cela*; wat de wetgever wil, mag hij; hij kent geen hoogeren regel dan zijn belang. Zelfs de heer VAN HALL, die het toch met de wet zoo streng niet neemt, wanneer hij, bij voorbeeld, de belastingen productiever wenscht te maken, noemde eenmaal, hoewel hij al minister was, eerbied voor verkregen regten een der grondbeginselen der *wijsbegeerte* van het regt. Nu vindt die wijsbegeerte zelfs in het midden van den raad van ministers eenen tegenstander, die haar geheel loochent. Heeft een onderwijs zoo weinig invloed op zijnen jeugdigen ambtgenoot?

In het geding van den Hoogen Raad verdedigde de staat zich met eene erbarmelijke chicane: de minister heeft er behagen in gevonden en gronden er de verdediging van zijn wetsontwerp op. De minister stelt eene verandering in zijn ontwerp voor, welke er op geenerlei wijs de onregtvaardigheid van vermindert; want de minister wil ten hoogste aan de huisvaders, welke de aanvraag tot opvoeding gedaan hebben, betaling doen van den tijd, welke tusschen den dag der [illegible] en den dag, waarop de nieuwe wet verbindende kracht zal verkregen hebben, wezen. Hij tracht dit daardoor te verdedigen, dat de wet eene gunst vaststelt en de staat met zijne gunsten ophouden kan, wanneer hij wil.

De wet is in zoo verre eene gunst als niemand zeggen kan, dat op den wetgever de verpligting rustte om haar te maken; maar zoodra zij bestond, verbond de staat zich om een der kinderen van hen, welke zich in de aangewezen omstandigheden bevonden, op te voeden, mits de ouders zekere formaliteit vervulden; waar die gevallen bestonden was de wet geene gunst, tot wederopzeggens toe geschonken, maar het was eene verpligting, welke de staat jegens den huisvader op zich nam en van welke hij, zonder diens goedvinden, zoo hij niet de grofste onregtvaardigheid wil plegen, zich niet ontslaan mag. Of de verbindtenis eene eenzijdige is, kan hierin geene verandering te weeg brengen, of men moest meenen, dat ook de schuldenaar, die geld ter leen opnam, zich naar willekeur van zijne verpligting bevrijden kan.

Vindt de leer van onzen minister van binnenlandsche zaken ingang, — met hetzelfde regt zal morgen de minster van financiën kunnen voorstellen, om de pen door de schuld van den staat te halen: de leer, welke de minister verdedigd heeft, is voor niemand gunstiger dan voor trouwelooze schuldenaren. Zij hebben ter hunner verdediging slechts op het voorbeeld van den staat te wijzen. Wanneer de Kamer het, gelijk wij vreezen, te onbeleefd mogt achten om eenen minister, reeds bij zijne eerste handeling, voor het hoofd te stooten, zoo zal er van de kwade trouw een gulden tijdvak aangebroken zijn en het zal als eene bespotting klinken, wanneer men in het vervolg nog van Nederlandsche goede trouw zal durven spreken.

Buitenlandsche berigten.

BADEN.

Mannheim, 9 maart. Gisteren heeft de oppergeregts-raad dr. *Hacker* zijne betrekking als afgevaardigde der Badensche Kamer nedergelegd.

BEIJEREN.

München, 6 maart. Het dezen avond verschenen regeringsblad, behelst de volgende bekendmaking: »Z. M. de koning heeft zich allergenadigst bewogen gevonden, den staatsraad in buitengewone dienst, den heer *Karl* von Abel, van af 1 april dezes jaars aan te stellen tot buitengewoon gezant en gevolmagtigd minister aan het Belgische en Nederlandsche hof." (*Allg. Ztg.*)

(Blijkende het *Journal de la Haye* altijd driemaal wel-onderrigt.)

BRUNSWIJK.

Brunswijk, 8 maart. »Onze," in 1832 tot stand gekomene staatswet, is in menig opzigt een zeker (!) vruchtbaar grondvel, en wanneer alles, wat daarin inhoudsmaat bezit voor den land- en stedelijk vertegenwoordigers slechts eerst aanwezig of de kennis des volks doorgedrongen ware en in de naie wetten genoegzaam had en organisch ontwikkeld ware geworden, zoo zouden wij zeer wel daarmede kunnen tevreden zijn. Dit is, echter, ongelukkiglijk het geval niet, en, dat het zulks niet is, is, zoo niet geheel, dan toch voor een goed deel, juist de schuld der landsheeren. In het algemeen, hebben de [illegible] in dezen dat in gedwaald, dat zij, bij oneenigheden en verschil van meening met de regering, het politisch gezigtpunt te zeer uit het oog verloren, dat zij te veel gehandeld hebben, gelijk in onze ei-

tak geding twee partijen tegenover elkander handelen; zij zijn te stijf aan hun regt blijven kleven en hebben gevoeld, dat, wat op het papier stond, ook, zonder ommezien, moest gebeuren; daarbij hebben zij maar al te dikwijls uit het oog verloren, dat op het gebied van het staatsleven, met name in eenen staat, welke nog in zijne constitutionele kindschheid is, het afgetrokken regt alleen niet baat, omdat er geene genoegzame uitwendige middelen aanwezig zijn om dit te doen gelden en dewijl men derhalve door onderhandeling en door partij te trekken van de omstandigheden, in den regel, veel verder komt, dan door een halsstarrig vasthouden van wat men voor regt houdt. (*Het schijnt, dat men, ook elders dan in Nederland, transactie beschouwt als eene eerste voorwaarde voor eenen representatieven regerings-vorm.*) Wat op het papier staat is nog lang geen regt; het moet eerst door praktijk in het leven geroepen worden. Daartoe zijn, echter, geduld, volharding en handelbaarheid veel meer dienstig dan een hevige, hartstogtelijke strijd, welke ook bij den tegenstander, indien wij de regeringen zóó noemen mogen, eenen moeijelijk weg te nemen weêrzin wekt. Een hoofdgebrek bij ons is de niet-openbaarheid der standen-beraadslagingen. Maar gelijk bekend is, komt ook ten deze veel ten laste der standen. Ten tijde, toen de staatwet *geschonken* werd, hadden zij deze openbaarheid geheel of grootendeels kunnen erlangen, terwijl een straal der hoop, dat voortaan de redenaren in het verslag der discussiën mogten genoemd worden, in de jongst gehouden vergadering weder te loor gegaan en verdwenen is. Daar de gedrukte protocollen voor het groote publiek niet toegankelijk zijn, zoo ware het hoogstpligtmatig geweest, dat de leden der standen-vergadering gezorgd hadden, om, door geregelde verslagen of mededeelingen in de onderscheidene dagbladen, de belangstelling des publieks levendig te houden. Dit was in hunne magt; niemand kon het hun beletten; daarbij hadden zij tevens de namen der sprekers kunnen opgeven. Overigens hebben wij een vrij uitgestrekt regt van petitie. De vorm der petitien is, in het reglement van orde der standen voorgeschreven; zij moeten op papier geschreven, door den petitionaris eigenhandig ondertekend of op eene andere geloofwaardige wijze onderschreven worden en bewijzen inhouden — vooral op het punt, dat de klagte bij de regering gedaan maar zonder gevolg is gebleven. Vervolgens worden zij aan eene jaarmaksche commissie *ad hoc* ter hand gesteld, welke onderzoekt of de vergadering competent is, of de gevorderde bewijzen geleverd zijn, enz. Zijn deze vereischten aanwezig, zoo wordt de petitie ter inzage gelegd, zoo niet, dan wordt ze ter zijde gelegd, met communicatie aan de vergadering. De laatste bepaling, nu, is tot dus verre in den meest strengen zin opgevolgd geworden; de commissie heeft tot dus verre voortdurend slechts kortelijk verklaard: dat de petitien niet voldeden aan de voorschriften, enz. en daarmede uit. Daarmede had, echter, de standen-vergadering geen genoegen moeten nemen. Niets kan de vergadering beletten, te vorderen, dat de commissie haar de gronden blootlegge, waarom eene petitie formeel of materieel niet uitvoerbaar is, en dat dit tot dusverre niet gebeurd is, kan, inderdaad, geene ontwikkeling van het zoo gewenschte regt eene petitie genoemd worden.

ENGELAND.

London, 20 maart. In eene gisteren op Osborne-house gehoudene raadsvergadering van de ministers, is de dag van den 24sten dezer bepaald voor den algemeenen bid- en boete-dag, ter zake van den in vele oorden van dit rijk heerschenden ziekte.

— De klagten uit Glasgow en Liverpool aangaande over den toevloed van noodlijdende Ieren, door welken deze steden overstroomd worden, hebben lord *Brougham* aanleiding gegeven om bij de lords eenen hetwelk tot verminderden prijs aan de armen en aan de werklieden zal afgeleverd worden.

— Uit Nimes wordt, in date 2 dezer, geschreven dat, terwijl de temperatuur aldaar in de laatste dagen van februari zeer zacht was en hoopgaf, dat de winter geëindigd zou zijn, het den 1sten maart's nachts zoo zwaar gesneeuwd had, dat sedert 1793, dus sedert ruim $\frac{1}{2}$ eenw, in de omstreken van Nimes zoo veel sneeuw niet gevallen is.

BELGIE.

Brussel, 20 maart. De ministers kwamen dagelijks bijeen, ten einde te beraadslagen over de middelen, om in den bestaanden nood te voorzien. Men beschuldigt hen — en niet geheel zonder reden — van niet in tijds maatregelen te hebben genomen. De ministers, daarentegen, verzuimen geene gelegenheid, om de liberale opposanten te gemoet te voeren, dat zijlieden de oorzaken zijn van de moeijelijkheden, in welke het bewind zich, ten gevolge van de opgewondenheid der menigte, gewikkeld vond.

Binnenlandsche berigten.

's Gravenhage, 20 maart. In de zitting van de Tweede Kamer van heden, werd, namens de commissie tot de petitien rapport uitgebragt. (*Zie onze Courant van gisteren.*)

I. Bij monde van den heer *Egter*, op adressen van:

1o. *J. V. Witteveen*, landeigenaar te Oosdongeradeel; *J. van Es*, c. s., grondeigenaars te Overflakkee en Goedereede; *W. Tonckens*, c. s.; *H. P. M. van der Wijk*, c. s.; *A. Prins*, c. s.; *B. A. Sivenbergen*, c. s., alle landeigenaren in Drenthe, houdende verzoek tot behoud der graanwet. — Ter griffie.

2o. Op een adres der commissie van landbouw, in de provincie Zeeland, die de schorsing verzoekt van de intrekking der bovengemelde wet, en wel voor den tijd van twee jaren, in afwachting der uitkomsten, die zij zal opleveren. — Ter griffie.

3o. Van den gemeente-raad der landeigenaren te Ambt in Limburg, tot behoud der graanwet. — Ter griffie.

II. Bij monde van den heer *Luyckman*:

1o. Op een adres van *A. Nikkels*, te Wijk, verzoekende, om de wet van 29 nivôse, XIIde jaar, op de voorgestelde wijze niet in te trekken. — Ter griffie.

2o. Op dat van *W. van Smalen*, verwersknecht te Rotterdam, die verzoekt om bekend gemaakt te worden met de beschikking der Kamer op zijn vroeger adres nopens de wet van nivôse. Hij heeft wel in het *Handelsblad* van 17 februari gelezen, dat er, ten aanzien van zijn request, is overgegaan tot de orde van den dag, maar hij verlangt een bepaald antwoord van de Kamer, dat is, namelijk, eene *resolutie in forma*, zoo als hij zich uitdrukt. Daar de vergaderingen der Kamer in het openbaar worden gehouden en van hetgeen daarin voorvalt het verslag wordt openbaar gemaakt, is daar er van het besluit, dat ten aanzien van requesten wordt genomen, aan de requestranten geene kennis gegeven wordt, daar de *Staats-Courant* van 18 februari het verslag, ten aanzien van dit request, in deszelfs geheel heeft medegedeeld, — zoo is het der commissie voorgekomen, dat er geen grond bestaat, om in dezen van den aangenomen regel af te wijken en stelt zij voor, ook ten aanzien van dit nieuwe adres over te gaan tot de orde van den dag. — Dienovereenkomstig wordt besloten.

III. Bij monde van den heer *van Leeuwen*:

1o. op een adres van *F. G. W. Bink*, grondeigenaar te Naarden, die verzoekt, dat de intrekking der wet van nivôse niet op de voorgestelde wijze moge plaats hebben en die ook weder daaruit aanleiding ontleent, om op de herziening der grondwet aan te dringen. — Ter griffie.

En IV. Bij monde van den heer *Borski*: Op een adres van *L. Kluit*, c. s., burgemeester en raadsleden der gemeente Mijnsheerenland, die de verwerping verlangen der gedane voordragt, om, bij de middelen over 1848 en 1849, twee opcenten te heffen op de grondbelasting. — Ter griffie.

Niets meer aan de orde van den dag zijnde, zoo wordt de vergadering gescheiden.

's Gravenhage, 21 maart. Blijkens het algemeen verslag betreffende het wetsontwerp tot intrekking der wet van 29 nivôse, heeft het door de regering gegeven uitzigt tot eene nieuwe discussie aanleiding gegeven. Nadat de ontvangen inlichtingen en wijzigingen van de regering op nieuw ter overweging in de afdeelingen waren gebragt, hebben de meeste leden verklaard, dezelve voor kennisgeving aan te nemen. Alleen hebben eenige leden den wensch geuit, dat er op aangedrongen zou worden, dat de regering besluiten mogt, alsnog een ander wetsontwerp in te dienen, waarbij men zich enkel tot de intrekking der wet van 29 nivôse XIIde jaar zoude bepalen.

Ook is in eene afdeeling het verlangen te kennen gegeven, dat er nog eene splitsing zoude gemaakt worden in artikel 1 van het gewijzigde ontwerp, in dier voege, dat artikel 1 zoude inhouden: De wet van den 29sten nivôse XIIde jaar wordt ingetrokken en vanaf het tijdstip harer intrekking af, met alle hare gevolgen, buiten werking gesteld; — en dat de overige inhoud van dit artikel [illegible] overgebragt tot en verbonden met [illegible] artikel 2.

Eindelijk is door sommige leden te kennen gegeven, dat zij het antwoord der regering ten aanzien eener verlangde herziening der met 1811 en vervolgens hier te lande ingevoerde Fransche wetten onvoldoende beschouwden, in zooverre daarbij was gezegd, dat de regering daarvan is teruggehouden, onder anderen, door de vele en gewigtige bezwaren, welke daaraan zouden zijn verbonden, indien aan zoodanig onderzoek de vereischte uitbreiding wierd gegeven.

's Hertogenbosch, 22 maart. Ook in deze provincie begint de [illegible] meer en meer terug te komen van [illegible] staatshuishoudkundige beginselen en te gelooven, dat de vrije handel eindelijk meer welvaart kan aanbrengen, wanneer men maar met beleid te werk gaat en niets anders wil kweeken en voortbrengen dan datgene, waartoe onze bodem en onze industrie bekend zijn. Men ziet ook in, dat het behoud van [illegible] handel in naburige landen allengs meer en meer aangenomen wordt, dat het aan de landprovincien van Nederlande een groot voordeel zal aanbrengen, wanneer duizende bunders grond, die thans woest en onvruchtbaar zijn, productief gemaakt worden, omdat de uitvoer der voortbrengselen de behoefte aan meerdere [illegible] zal doen gevoelen en den prikkel der winst zal vermeerderen. Ook kan de veeteelt in onze provincie onschatbare voordeelen opleveren, zoodat men zich hierop ook en met beter gevolg zal gaan toeleggen.

Arnhem, 22 maart. In het dezer dagen uitgekomen 1sten stukje van den 8sten jaargang van het regtsgeleerd tijdschrift de *Themis* komt voor, de [illegible] brief aan mr. *N. Olivier*, advocaat [illegible] Sichem, waarin [illegible] van den heer *Decarpentier* te worden aangehaald. In zijn gedenkschrift [illegible] de [illegible] van [illegible] gehouden zijn.

's Gravenhage, 7 september 1847.

»Bij de revisie mogt onder de administrateurs [illegible] wel een zijn geplaatst om allen twijfel over den stand der personen, waartoe de heer *van den Bogaerde* behoort, weg te nemen. De graad van de [illegible] der [illegible] voorgedragen. Het is de [illegible] wet van het burgerlijk regt, erkende stelling, dat de wet van het dagelijk dan staat der personen regeert. Men kan antwoorden:

»De heer *van den Bogaerde* was, volgens de grondwet van 1815, inboorling, en dus bevoegd. Heeft hij die hoedanigheid onder de grondwet van [illegible] verloren, omdat deze de plaats zijner geboorte niet meer onder het rijksgebied begrijpt? De grondwet zegt niet, hoe het inboorlingschap verloren gaat. In artikel 9 van het Burgerlijk Wetboek bij analogie op het staats-burgerschap toepasselijk, [illegible] feiten, waardoor, volgens dat artikel, de hoedanigheid van Nederlander wordt verloren. Hier [illegible] heeft zich steeds van zijn [illegible] Dat heer *van den Bogaerde* heeft zich [illegible] alle gemeenschap met de afgezakene, later afgestane, provincien onthouden. Hij is sedert de vorming van het koningrijk België, bij de constitutie van 1831, [illegible] ten aanzien van dat rijk. Ware hij [illegible] Belg geweest, hij zou [illegible] het [illegible] door zijn [illegible] alhier, [illegible]

esprit de retour, en de bekleeding van het gouverneurschap van Noord-Braband zonder magtiging van koning *Leopold*. Op hem vindt dus, *zoo* analogie der burgerlijke welgeving geldt, het beginsel, door artikel 1 der wet op den overgang aangenomen, allezins toepasselijk.

»Uit dezen hoofde is, meen ik, het regt, dat artikel 1 van het koninklijk besluit van den 24sten augustus 1839 (*Staatsblad* no. 39) ook den heer *van den Bogaerde* toekent, verdedigbaar. Hoezeer ik dat besluit op zich zelf niet als genoegzamen grond zou durven aannemen. In de plaats er van had ik een nieuw additioneel artikel bij de grondwet begeerd."

De afwijzing van de heer *Leclercq* is overeenkomstig met den Franschen regtsregel, naar welken zij, die Franschen waren geworden door inlijving van hun land in Frankrijk, door den afstand van dat land ophouden Franschen te zijn. Het regt gaat verloren, zoodra de grond vervalt, waarop het werd verkregen; van daar de Fransche wet van 14 october 1814 *relative à la naturalisation des habitans des départemens qui avaient été réunis à la France depuis 1791*. *Nihil tam naturale est, quam eo genere quidque dissolvere, quo colligatum est.*

Gij zult, geloof ik, de aanmerking maken, dat het Fransche regt niet, gelijk het onze, op de plaats der geboorte, maar op de nationaliteit der ouders let. Daarmede erkent gij er de kracht bij, of ook in een ander opzigt beide regten gelijk staan, of het *feit*, binnen Nederland te zijn geboren, door eene volgende afscheiding der geboorteplaats van Nederland evenzeer vervalt, als in 1814, bij teruggave der ingelijfde departementen, de *grond* verviel, waarop zóó velen Franschen waren geworden?

Verliest binnenlandsche geboorte zoodra de plaats, waar de ingezeten werd geboren, buiten het rijk wordt gesloten, hare kracht? Moet men de letter in deszelfs vasthouden, men laat dan de *ratio legis*, de gedachte der wet, ter zijde. Of is niet de *reden* der weinig doeltreffende bepaling van artikel 7 op hen, die in dergelijk geval als de heer *Leclercq* zijn, volkomen toepasselijk? Hij, die op Nederlandsch grondgebied werd geboren uit ouders aldaar gevestigd, en ingezeten blijft van Nederland ook nadat zijne geboorteplaats vreemd aan Nederland is geworden, zet hij niet het lidmaatschap *optimo jure* van den staat, dat geboorte hem gaf, voorts voort? Volgt, echter, het regt, dat de ingezetene uithoofde zijner geboorteplaats heeft, hem tot dier plaats, dan is, vrees ik, de heer *Leclercq* ook niet Nederlander, zelfs niet *jure soli*? Hij valt in geen der vijf klassen, bij artikel 9 van het Burgerlijk Wetboek opgeteld, noch uitgelaat, noch het besluit van 1839 kunnen, zonder verkrachting van artikel 5 der grondwet en artikel 1 van het Burgerlijk Wetboek, den heer *Leclercq* helpen.

Ziet dan de regering, en strenger uitleg van artikel 7, het is, dunkt mij, waarlijk niet zonder reden; want dat hij, zoo al letter-juist, in hooge mate onregtvaardig is, zal niemand betwisten. En wie zal den weigever vrijpleiten van de uiterste zorgeloosheid, dat hij een groot aantal der ingezetenen van het rijk niet te hulp kwam, noch hun het middel verstrekte om hun goed regt te bekomen? Er kan geen twijfel bestaan, of het [illegible] bedoelde artikel, in 1840 bij de [illegible] zou den heer *Leclercq* in den staat hebben gehandhaafd, waarin hij voor de veranderde omschrijving van het rijk zich bevond.

Stel, een additioneel artikel zeide: De veranderde omschrijving van het grondgebied heeft geen invloed op de staats-burgerlijke regten van de tegenwoordige ingezetenen des rijks, noch van hen, die het vóór den ....., worden. Zoodanig artikel is, geloof ik, noodig, ook wanneer men meent, dat de heer *Leclerq*, of zijne lotgenooten het niet behoeven. Twijfel niet, dat zij, die steeds Nederlandsche ingezetenen bleven, den staat behouden, dien zij vóór de beperking van het rijksgebied hadden, nu zijn evenwel niet toegevoegd, dat alle inwoners der afgestane provinciën, voorheen krachtens de grondwet van 1815 Nederlanders, ook [illegible] die van 1840 aanspraak [illegible] staats-[illegible] Nederland [illegible] gelijke [illegible] uitsondering op artikel 7 en 8, het stelt regel en voorwaarde van behoud van den staat van Nederlander; regel en voorwaarde, noodig om eene grens te trekken tusschen de Nederlanders der grondwet van 1815 die het bleven, en hen, die ophielden het te zijn.

Als altijd.

T. T.

Leiden, [illegible]
18 februari 1847. *J. R. T.*

Arnhem, 25 maart. Gisteren werd alhier eene [illegible] in hoog zwangeren toestand [illegible] de stedelijke commissie aangeroepen en gelukkig [illegible] verlost van eenige, in blazen geborgen, [illegible].

— Heden morgen werd het lijk van onzen weldoender, den heer *T. C. C. Pezen*, ter aarde besteld. De heer burgemeester, een lid van den raad, de stads-secretaris, de provinciale kommandant en eenige anderen vergezelden de familie-betrekkingen van den overledene. Op het kerkhof gekomen, hield de heer *B. Bleckmann* eene treffende aanspraak, waarin hij de verdiensten en deugden van zijnen overleden vriend op eene waardige en hartelijke wijze gedacht.

— In eene correspondentie uit *den Haag*, voorkomende in de *Kölnische Zeitung*, wordt het regerings-ontwerp tot afschaffing der *grandweî*, als zijnde eene transactie, scherp gehekeld.

»Het is — heet het onder anderen daar — alsof »men *metterdaad* afnemen wilde, wat men in *woor»den* gegeven heeft; alsof twee met verschillende be»ginsels bezielde mannen die memorie van toelich»ting gesteld hadden. Wij hopen, dat de Tweede »Kamer, door verstandige aanvulling des ontwerps, »dit op twee beenen hinken zal paralyseren."

Mengelwerk.

Ad notam, *bij gelegenheid der discussiën over* oorlog *in..... vollen vrede.*

De *Commerce* verhaalt, in een *leading*-artikel, de volgende anekdote bij gelegenheid dat eene koninklijke ordonnantie eene vermeerdering des legers met 10,000 man gelast. Het dagblad gelooft, dat deze vermeerdering, bij behoorlijk gebruik-maken der voorhanden zijnde troepen, onnut is en voert de anekdote aan ter onderstenning van dit beweeren, omdat zij dagelijks voor een' iegelijk herhaald wordt, zonder dat iemand daaraan denkt! Voor ongeveer twintig jaren, kreeg een staf-officier het kommandement over eene vesting in den Elzas, en, bezield met dienst-ijver en zorg voor de soldaten, begon hij zich bekend en vertrouwd te maken met alle deelen der dienst. Bij gelegenheid van eene inspectie, vond hij eenen schildwacht zonder bekend doel naast een vervallen en waggelend staketsel staan, hetwelk eenen tuin, mede zonder aan te wijzen doel, in twee deel scheidde. De kommandant vroeg bij den majoor naar de reden, waarom die schildwacht daar geplaatst was, en men antwoordde hem, dat die schildwacht daar altijd gestaan had, dat des majoors voorganger dien daar reeds gevonden, en bij-*behouden* had. Deze opheldering was den kommandant niet voldoende en men begon een ondersoek in te stellen; men doorsnuffelt de archieven en verder allerlei oude papieren en journalen, welke in de vesting voorhanden zijn, en ontdekt, eindelijk, dat gemeld staketsel, voor vijfen-dertig jaren, destijds *tot iets dienende* op nieuw gekalefateerd en — *geteerd* was geworden; dat er, destijds, een schildwacht geplaatst geworden was, om te zorgen, dat niemand de versche verw kwam te beschadigen. Sedert was die post steeds bezet gebleven, en zes soldaten voor iedere 24 uren gerekend, hadden alzoo 95,600 man den verschen (?) teer bewaakt."

De teer was intusschen, te gelijk met tonnen schats, verteerd.

Ingezonden stukken.

De landsvaderlijke regering, zegge mijsters, en de landsvaderen met zeven landskinderen. Intrekking der wet van 29 nivôse, an XIII.

De regering heeft weder een schoon en zielroerend blijk gegeven, hoe wel zij het meent met hare landskinderen, hoe landsvaderlijk zij voor dezelve gestemd is. De lezer zal zich herinneren, dat, eenige maanden geleden, zekere CORNELIS, JOHANNES, HOOGLAND, opperman te 's Hage en vader van zeven welige levende kinderen, waarvan het jongste nog geene drie maanden levens telde, den staat, *alias* de regering, (ik zeg niet dat de regering een *alias* is) aansprak tot naleving, ten zijnen (HOOGLANDS) bate, der bovengemelde wet van NAPOLEON en tot opneming alzoo van een door hem aangewezen soom in een gesticht voor kunsten, weetenschappen en ambachten, of wel, tot uitkeering eener jaarlijksche geldelijke gelage, gedurende een zeker getal jaren; — met dit gevolg, dat de regering, of de staat, door den Hoogen Raad [illegible] tot de verlangde opneming [illegible] in een [illegible] die wet bedoeld gesticht, of bij gebreke daarvan, tot uitkeering jaarlijks, en wel gedurende acht jaren, eener schadeloosstelling van *f* 250 aan gezegden HOOGLAND. Naauwelijks was het vermeld arrest van den Hoogen Raad daar, of, — blijkens de bij het daargestelde wets-ontwerp tot intrekking dier Napoleontische wet gevoegde memorie van toelichting, — of er stonden p. m. zevenhonderd vaders, gezegend met zeven welige, levende kinderen als een man op, eischende van den staat, ook voor zich, naleving der wet van 29 nivôse. Het is te begrijpen, dat de regering en met name onze geboezemde landsvader IK, Lord-Kanselier der schatkist, bitter weinig lust had, om met dat vermeld arrest en met die zevenhonderd landskinderen naar huis te gaan, want, voorzeker, IK volstrekt niet in de wijs gesteld voor kostschoolkeeper of eerwaarden binnenstuk van Sijsenoise en, ten anderen had hij hoogenaamd geene ambitie om zeven honderd maal *f* 250 acht jaren lang uit de schatkist te besteden aan die lieve jongens. De staat kwam dus van dit laatst arrest in revisie; de Hooge Raad verwierp de het arrest de arresteerde het [illegible] nieuw. Intusschen liet de regering ettelijke maanden werkeloos verloopen; middelerwijl kwamen die zevenhonderd vaders opdagen en thans, eindelijk, komt de regering met eene voordragt tot intrekking dier kostbare wet voor den dag, — een welsontwerpje, der landsvaderlijke regering meer dan waardig; immers, hetzelve wets-ontwerpje is òf door het landsvaderlijke heen, het toppunt van landsvaderlijkheid, òf het is ons eene strikvraag, een formeel Sphynxiaansch raadsel. Men gelieve slechts artikel 1 van hetzelve te lezen, hetwelk aldus luidt:

»De wet van 29 nivôse, XIIIde jaar wordt ingetrok»ken en, van het tijdstip af harer intrekking, met al »hare gevolgen, buiten werking gesteld, *ook ten op»zigte van de onder haar gebied reeds gedane aan»vragen tot toepassing dezelve*, onverminderd de »verpligting van den staat tot het *voortdurend vol»doen van de geldelijke uitkeeringen*, waartoe hij, »ten gevolge der voormelde wet, *bij regterlijke uit»spraken, mogt zijn veroordeeld.*"

Welnu, zevenhonderd landsvaderen, wat leest gijlieden daaruit? *Ik* lees er uit, (maar, bedenk wel, *ik* ben niet IK) *ik*, dan, lees er uit, namelijk uit die woorden: »buiten werking gesteld *met al hare ge»volgen*, ook ten opzigte van de *reeds gedane aan»vragen*," dat de regering, hoe landsvaderlijk ook, deze hare eigenschap niet zooverre drijft of overdrijven wil, om òf al die zevenhonderd kinderen in een gesticht, als bij de wet bedoeld, op te nemen, òf aan de respectieve huisvaders acht jaren lang *f* 250 uit te keeren en deze mijne lezing schijnt juist; immers zegt de regering: »onverminderd, enz. waartoe hij »*bij regterlijke uitspraken mogt zijn veroordeeld.*"

Nu heeft, voor zoover mij bekend is, nog slechts één (1) huisvader, — gezegde HOOGLAND, — den staat in regten aangesproken *met den effecte*, dat de staat feitelijk tot naleving dier wet is veroordeeld geworden bij regterlijke uitspraak. Wel hebben zevenhonderd landsvaderen den staat, in den persoon van den respectieven gouverneur der respectieve provincie, gesommeerd, bij deurwaarders-exploit, tot naleving en opvolging der wet van 29 nivôse, maar ze hebben niet, gelijk HOOGLAND, een arrest van den Hoogen Raad, hetwelk uitvoerbaar is verklaard. En dat is het nu juist, wat de landsvaderlijke regering wil of gewild heeft. Gij allen, zevenhonderd vaderen van zeven kinderen, gij allen hadt moeten zorgen, dat gij in het bezit waart van zulk een arrest; nu, nu gij allen schuilt achter en u dekt met dat *Hooglandsche* arrest, nu wil de vaderlijke regering niets van u weten, — of, ik begrijp dat artikel 1 der voordragt nijver-dat is niet onmogelijk, want ik kan niet altijd den fiscalen weigever in zijne hoogere staatsregts-philosophie-vlugten bijhouden; immers houd ik het er voor, dat de heer VAN HARDWIJCK die wet niet geheel uit zich-zelven heeft.

Intusschen komt het mij toch voor, dat ik ditmaal niet dwaal. Ik lees toch in de memorie van toelichting, gevoegd bij dit landsvaderlijk wets-ontwerpje, de volgende regt duidelijke aanmerking, welke meer illustrerende is:

»Eene bloote *intrekking* toch, zonder meer," (dat is, zonder bijvoeging der *buiten-werking-stelling* ook *ten opzigte van* REEDS GEDANE AANVRAGEN,) »zou nog »een ten gevolge hebben, dat, na de afkondiging »der wet, geene *nieuwe* aanvragen van belanghebben»den van 7 kinderen zouden behoeven te worden aan»genomen," ook zou alzoo aan de staat nog *voortdurend* belet kunnen worden met de kosten der »opvoeding van de kinderen, welke, *vóór het ver»bindend worden der tegenwoordige concept-wet*, door »hunne vaders, krachtens de wet van 29 nivôse 13de »jaar, *waren aangewezen.*"

Mij dunkt, daaruit blijkt duidelijk, zevenhonderd vaders, dat de landsvaderlijke regering van uwe zevenhonderd kinderen niets weten wil. Maar, zegt gij, is dan die HOOGLAND een protégé van de regering, een geprivilegieerde, en lief kind der vaderlijke endeluidjes te 's Hage? Ik weet het niet, maar laat ik u, tot alle antwoord, het vervolg der memorie van toelichting mededeelen:

»Om dit, inderdaad, niet geringe bezwaar" (het adopteren of zorgen van zevenhonderd kinderen, of uitkeeren van zevenhonderd maal *f* 250 acht jaren lang »uit den weg te ruimen, ene, is in artikel 1 [illegible] lijk gij hier duidelijk niet gedacht, dat bij »te trekken wet bevens in al hare gevolgen wordt »buiten werking gesteld van het tijdstip af harer in»trekking, *zoodat* door den staat *niet langer, dan* »*tot* (op) *dat tijdstip* in de voormelde kosten zal be»hoeven voorzien te worden, met uitzondering alleen »van *die* gevallen, in welke de toepassing der wet »van 29 nivôse, een gevolge van *vroegere*" (landsdilucmaansche?) »regterlijke uitspraken, over een »zeker aantal jaren, ook na de intrekking der wet, »ten laste van den staat, moet plaats hebben."

Hebt gij het nu begrepen? Ik zeg nog eens: of dat wets-ontwerp is het toppunt van landsvaderlijkheid, of het gaat mijn verstand te boven. De regering wil of aan die aanvragen dier zevenhonderd vaders voldoen, of zij wil het niet. Wil zij het wel, — dan is artikel 1 en de memorie van toelichting, ja merkwaardig genoeg, naast niemand zal er dat uit lezen. Wil zij het niet, — welnu, dan zal de Hoge Raad weer tusschen beiden moeten komen en [illegible] *arrogatief* de regering, de aard-landsvaderlijke, ook in dit opzigt, waken moge, men zal van den nood eene deugd of ondeugd

(1) Uit het *Weekblad van het Regt* blijkt, dat er reeds een *tweede* vader den staat voor den Hoogen Raad heeft aangesproken.

moeten maken, en het bestuur tot een *ultra-aryogant* bestuur moeten promoveren.

Men zal, in zijne prosaïsche, individuele jurisprudentie, zeggen: geene wet heeft eene terugwerkende kracht. Maar ik bid u, werkt ons landsvaderlijk bestuur niet reeds jaren lang dagelijks achteruit? En moeten dan dezelfs wetten niet hetzelfde doen? Wat er van zij, ik ben nieuwsgierig te vernemen, hoe de Tweede Kamer er over denken zal. Ik houd het er voor, dat die arme, onpoëtische zevenhonderd vaders buiten den waard, buiten Mij, gerekend hebben.

Sedert wij het bovenstaande schreven, is er veel gebeurd; de Kamer heeft, met geheel de pers, het Nederlandsche haar op de Nederlandsche kruin te berge rijzen over die aller-onregtvaardigste en aller-onregtskundigste propositie der regering, om aan dat wets-ontwerp, ter afschaffing der wet van *nivôse*, eene terugwerkende kracht bij te zetten; de Kamer heeft aan de regering kenbaar gemaakt, dat het ding, zoo als het daar lag, niet *aannemelijk* was; de regering heeft het ontwerp daarop *quasi* gewijzigd; de Kamer heeft die *quasi*-wijziging voor notificatie aangenomen en heden den 15den maart discussiëert de Kamer over het al- of niet tot wet verheffen van het afschaffings-ontwerp. Het laat zich aanzien, dat de heer VAN HANNWIJCK zijnen eersteling er niet zal doorslepen. Het spijt ons, inderdaad; het *Behoud* zal hem geheel bederven.

De Rijn-spoorweg.

Wij hebben te dronvige onderstelling opgedaan om niet te weten, dat alles, waarmede ons bestuur zich regtstreeks of zijdelings bemoeit, op telenrstelling en verwarring uitloopt. De geschiedenis van onzen Rijn-spoorweg is, in dit opzigt, eenig in hare soort; al het voorafgegane, evenwel, met den diksten liefdemantel bedekkende, meenden wij de hoop te mogen voeden, dat de latere lotgevallen van deze onderneming, thans aan eene maatschappij toevertrouwd, gunstiger zouden zijn. Tot dus ver hebben wij nog weinig anders dan teleurstellingen geoogst, welke grootendeels dan het bestuur te wijten zijn, zoo zelfs, dat het thans reeds eene volstrekte onmogelijkheid geworden is, de statuten der maatschappij na te leven, en onberekenbare schade is berekend.

Het behoeft geen betoog, dat onze Rijn-spoorweg niets beteekent zoo lang hij niet, onze beide groote koopsteden met het Duitsche spoorwegennet verbindt; eerst dan mag men hopen, dat hij, bij een goed beheer, allengs zijnen ouden afkomst, en de tegenwoordige schromelijke verliezen zal vergoeden. Eerst dan voldoet hij aan zijne bestemming ten nutte van ons land. Men weet, dat bij het concessie, of liever de overdragt, aan de tegenwoordige maatschappij de verpligting is opgelegd om binnen den tijd van drie jaren den weg van Rotterdam tot Utrecht en van Arnhem tot de Pruissische grenzen te voltooijen. Ons bestuur had zich ten zeerste moeten bevijveren om met Pruissen overeen te komen omtrent het punt van aansluiting op de grenzen, een omtrent den aanleg van dienen zijtak van dat punt tot aan de groote communicatie in Pruissen.

Met onzen minister van buitenlandsche zaken als de heer LA SARRAZ, is echter al zeer weinig uit te voeren, en van het hoofdbestuur binnenlandsch departement moet de aansporing ook al zeer luttel zijn geweest. Hoe het zij, daar zijn eindelooze onderhandelingen gevoerd, enwhet is tot een resultaat gekomen, — maar tot welk?

Tot een zoodanig, dat onze handel altijd verre bij België zal moeten achterliggen.

Het punt, waar de spoorweg de grenzen zullen ontmoeten, is Bemmerich; maar tevens is bepaald, dat op dat punt het breede voor het smalle spoor zal worden vervangen, de visitatiën zullen plaats hebben, — in den vreemde; de goederen zullen worden overgepakt en aan de formaliteiten van den fiscus onderworpen worden. Een aangenaam vooruitzigt voor de reizigers van en het bekoorlijke Babberich een gedwongen oponthoud te zullen vinden.

Aan de Belgische grenzen heeft niet het minste oponthoud, en niet het minste ongerief plaats. Het laden blijft hetzelfde, dezelfde treinen vervolgen hunnen weg en een zeer overladen in geene spreke. De wagens worden geplomb[illegible] waar over de fiscus zijne regten gaat uitoefenen. Het Pruissische gouvernement als het Belgische gouvernement zien er op uit, ons, in dit opzigt, aan den handel alle mogelijke gemakken aan te bieden.

Wij vallen van dat alles niets bekomen, daarbij de zorg van afpakken DE LA SARRAZ op naar onzijnen VAN HANNWIJCK. Dusdanige spoorweg-verbinding met Pruissen, zoo zij tot stand komt, zal een koopje ontvolledig blijven.

Men had gehoopt, dat de verandering van het spoor te Arnhem begunstigend zoude werken op de overlading geschieden en de formaliteiten, met den fiscus vereischt, zijne eischen bevredigende, zonder [illegible] van dat alles is verwezenlijkt. Het schijnt, dat de ongunstige stemming van Pruissen, ten onzen opzigte, dien staat gestoord hebben ons verre bij België te doen achterstaan. Onze handelsminister schijnt 's lands belangen vergeten te hebben bij het beren van de romans van PARAVICINI, en bij zijne onuitgedroogde vertalingen van de Engelsche opstellen, welke de schrijver gelieft op te disschen.

Inmiddels heeft het verkregen resultaat ons nog niet veel verder gebragt; want door het eindelooze draalen heeft de maatschappij, welke zich te Wezel gevormd had, zich ontbonden, en blijft het tot op dit oogenblik geheel onzeker, op welke wijze de spoorweg op Pruissisch gebied zal worden verlengd. De Pruissische staat belemmert tegenwoordig veeleer de spoorweg-ondernemingen dan dezelve aan te moedigen, en het laat zich voorzien, dat die regering in de bedoelde verlenging een middel zal vinden, om van ons concessiën te erlangen, hoedanige zij met leede oogen gezien heeft, dat door ons aan België zijn toegestaan. Wij voorspellen derhalve nieuwe, eindelooze onderhandelingen; en zoo die al gelukkig mogten uitloopen, althans een groot tijdverlies, eer zich in Pruissen eene nieuwe maatschappij gevormd hebbe, welke den aanleg van eenen spoorweg tot aan onze grenzen op zich neemt.

Intusschen gaat men in België voort, met dagelijks verbeteringen in het vervoer aan te brengen, en alle mogelijk gerijf aan den handel te bezorgen. Gedurende langen tijd zal men er nog mede kunnen voortgaan, en de communicatie zal geheel gevestigd, talloozebanden zullen vastgeknoopt zijn, eer wij onze, altijd nog gebrekkige, verbinding in orden zullen zien.

Het verwondert ons dan ook niet, dat de directeuren der maatschappij in Engeland zich ten sterkste over ons bestuur hebben beklaagd. Zij kunnen zich zoodanige verwaarloozing hunner belangen, die tevens de belangen des lands zijn, niet voorstellen.

Maar zij zijn ook niet gezegend met eenen minister als de heer LA SARRAZ; een minister van zoodanige kwaliteit, als alleen in Nederland mogelijk is.

(*Een aandeelhebber in den Rijn-spoorweg.*)

Advertentiën.

Getrouwd:

Mr. H. W. TROMP,

en

A. H. BEECKMANN.

Arnhem, den 10den Maart 1847.

Algemeene Kennisgeving.

Heden beviel voorspoedig van eene Welgeschapen Dochter, *C. C. BLEICKMAN*, gehuwde Echtgenoot van

J. H. TROMP.

Arnhem, den 12den Maart 1847.

Algemeene kennisgeving.

Ten overstaan van den Notaris G. *DEFROY*, als daartoe door de Regtbank benoemd, zal, op Zaturdagen den 27sten Maart en 10den April 1847, telkens des avonds om 7 uur, in het daartoe gewoonlijke Lokaal, openbaar, bij inzet en toeslag, tegen genot van hoog geld, worden geveild en verkocht:

Een hecht en sterk HUIS ed ERVE, zeer gunstig tot allerlei NERING en BEDRIJF staande en gelegen aan de Oude Kerk, bij de Haven van *Arnhem*, in Sectie O, No. 299a & b, bezattende het Benedenhuis drie KAMERS, WINKEL-VOORHUIS, POMP en KELDER, met Bovenhuis met afzonderlijken OPGANG, vijf KAMERS, ZOLDERS en verdere GEMAKKEN; waarin tot heden met goed gevolg KOFFIJHUIS en SLIJTERIJ is uitgeoefend; bewoond door Mejuffrouw de Weduwe *EFFING*.

Het Bovenhuis is te aanvaarden met 1o. Mei 1847 en het Benedenhuis dadelijk na den toeslag, zijnde van heden af dagelijks te bezigtigen, en omtrent de koops-condiën onderrigt te bekomen ten Kantore van genoemden Notaris; bij wien tevens in ONDERHANDSCHEN KOOP te bevragen zijn:

1o. Een HEERENHUIS en ERVE, op het Koningsplein, te *Arnhem*.

2o. Verschillende stukken LAND, bijzonder geschikt tot den Aanbouw van Huizen en gelegen aan de Steenstraat.

En 3o. *Vijf* HUIZEN en ERVEN, staande en gelegen op den hoek van de St. Jansstraat en het Plein van dien naam, nabij de St. Janspoort, te *Arnhem*.

VERKOOP

VAN HUIZEN, ERVEN

Te *Zutphen*, in de *Keizerskroon* aldaar, zullen op Woensdag den 31sten Maart 1847, des namiddags om drie uur, in het openbaar, ten overstaan van den Notaris *C. J. VAN ITTERSUM*, te *Zutphen*, bij inzet en toeslag, tegen genot van hoog geld, worden geveild en verkocht:

1o. Een kapitaal KOOPMANSHUIS en ERF, in de Korte Hofstraat ter gezegde Stede, Wijk B, No. 24, Kadaster Sectie F, No. 838, waarin zich jaren eene Grossiers-affaire en die in Steenkolen is uitgeoefend. — Aanvaardbaar 14 dagen na den toeslag.

2o. Een PAKHUIS en ERF, in de Spiegelstraat aldaar, Wijk B, No. 212, Kadaster Sectie F, No. 910. — Aanvaardbaar als vooren.

3o. Een HUIS of LOODS, langs de Marspoort aldaar, in de zoogenaamde Vischbloot, Kadaster Sectie F, No. 245. — Aanvaardbaar dadelijk.

4o. Een HUIS, daarnaast, Kadaster Sectie F, No. 245a. — Aanvaardbaar als vooren.

5o. Een HUIS en ERF, met STAL, mede ter gezegde Stede, op de Nieuwstad, Wijk A, No. 122, Kadaster Sectie F, No. 477, van ouds als Logement, benevens Stalling voor Paarden, bekend onder den naam van *het Roode Hert*. — Aanvaardbaar 1o. Mei aanstaande.

En 6o. Eene STALLING en ERF daarop, in de Paggeroord, Kadaster Sectie F, No. 452 en 453. — Aanvaardbaar 20 Juny aanstaande.

Nadere informatiën zijn te bekomen ten Kantore van den Notaris *ZILLOFS*, te *Zutphen*.

VOORLOOPIG BERIGT.

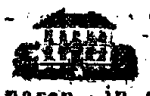

Door het ministerie van den te *Brummen* residerenden Notaris *R. A. J. VAN ITTERSUM*, zal, door de Eigenaren, in de maand Juny of July, op nader te bepalen dagen en plaatse, publiek worden geveild en, zonder beraad, verkocht:

De PAPIER-FABRIEK, *NAGEDACHT*, bestaande in eenen WIJFBAKS-HAMERMOLEN, met extra zware WRIJFROL, gedreven werdende door eigendommelijk water; voorts annex WOONHUIS; verder DROOG- en BOUWSCHUREN, en *twee* ARBEIDERS-WONINGEN, met [illegible] WEILANDEN; alles in pachtveren gebruike van [illegible] *G. Jz.* Voorts OPGAANDE-BOOMEN en AKKER-MAALSBOSSCHEN; te zamen groot ongeveer 10 Bunders; alsmede nog een toegekend AANDEEL in de MARK; alles staande en gelegen te *Laagsoeren*, nabij *Dieren*, in de nabijheid van den gecanaliseerden Spoorweg en het Kanaal van *Apeldoorn* naar *Doesburgh*.

Nadere informatiën te bekomen bij den Notaris voornoemd en bij den Heer *W. HISSINK*, te *Zutphen*.

Tegen Mei of eerder:

Een HUIS, bestaande in [illegible] KAMERS, ALKOVEN, [illegible] KEUKEN, KELDER, ZOLDER en verdere GEMAKKEN, benevens TUIN en SCHUUR gelegen op *Sonsbeek*, bij *Arnhem*. — Te vragen bij den Regtmeester, aldaar. — *Brieven-franco.*

C. J. NICOLAS, Fabrikant in Stroohoeden, te *Arnhem*, Koningstraat Letter F, No. 97, heeft de eer zijne geëerde Begunstigers te berigten, dat hij weder gearriveerd is met een nieuw [illegible] Stroohoeden; belooft eene prompte en civiele bediening.

AAN LANDVERHUIZERS

Heeft te *Rotterdam* de gelegenheid aangenomen op eene zekere, goedkoope en alleszins gemakkelijke wijze naar de Vereenigde Staten van *Noord-Amerika* te reizen en zulks 's *wekelijks* per Stoomboot naar *Havre*, correspondeerende op de Packetboten naar *New-York*, *New Orleans*, enz.

Nadere inlichtingen omtrent PASSAGE-GELDEN en Kosten der LEVENS-MIDDELEN, gedurende deze reize, zijn, op *franco aanvragen*, te bekomen ten Kantore van *SMEDT & COMP.* te *Rotterdam*.

GROOT VOCAAL EN INSTRUMENTAAL

ten Huize van [illegible] aldaar

LIEFDE en TUIN,

Op Maandag den 15den Maart 1847,

In de Zaal van het Hôtel het Kerkjanshuis.

Marktprijzen.

Arnhem, 12 maart 1847.

Oude Weit van *f* 00.00 tot *f* 0.00; [illegible] van *f* 14.00 tot *f* 17.25; *Rogge* *f* 12.00 tot *f* 13.50; *Boekweit* van *f* 10.00 tot *f* 10.50; *Gerst* van *f* 8.25 tot *f* 0.00; *Friesche Haver* van *f* 0.00 tot *f* 00.00; *Voerhaver* van *f* 4.25 tot *f* 5.00; *Witte Boonen* van *f* 0.00 tot *f* 00.00; *Paarde Bodnen* van *f* 11.50 tot *f* 00.00; *Grauwe Erwten* van *f* 13.50 tot *f* 00.00; *Groene Erwten* van *f* 00.00 [illegible]; *Gele Erwten* van *f* 13.50 tot *f* 00.00; [illegible] van *f* 0.00 tot *f* 0.00; *Aardpeer* van *f* 0.00 tot *f* 0.00; *Klaver-Zaad* van *f* 32.00 tot *f* 00.00; *Aardappelen* van *f* 2.90 tot *f* 3.00; *Boter* van *f* 0.70 tot *f* 0.00 het pond.

Gedurende de Beurs te Arnhem

[illegible] 14 Palm 7 Duim, over en over.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.